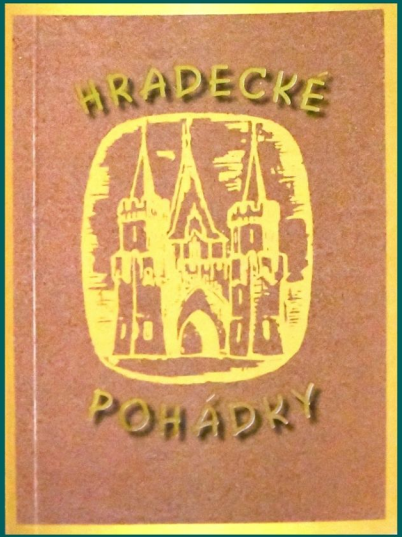

Foto Jiří Hajduk

VÁNOČNÍ BESÍDKA

ŠD A ŠK ZŠ HRADEC NAD MORAVICÍ

A

KŘEST NOVÉ KNIHY "HRADECKÉ POHÁDKY"

Hradec nad Moravicí, Kino Orion

7. 12. 2018

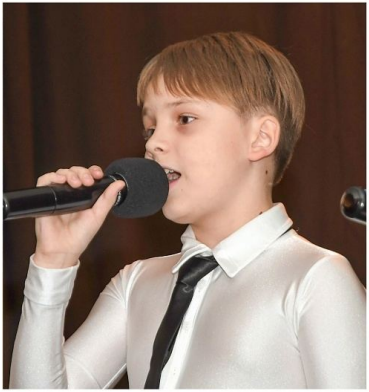

Delicia

Delicia.

Delicia.

I ♥ ve dogs

HRADECKÉ
POHÁDKY

LAHEV NA KALVÁRII

Byli - nebyli jednou dva bratři. Jmenovali se Viktor a Filip. Jednoho dne se vypravili na kopec zvaný Kalvárie sbírat odpadky. Nejen že byli členy důležité ekologické společnosti, ale i velcí milovníci přírody. Když došli na vrchol kopce, rozhlédli se, jak máme na tom naším Hradci krásně. Na protějším kopci byl vidět kostelík s jeho krásnou kopulí, štíhlou věží i oba hradecké zámky – Červený i Bílý. Dole městečko jako na dlani a přes něj se line silnice stočená jako plující užovka v Moravici.

Hoši dýchali čerstvý vzduch a líbovali si nad krásným počasím. Když tu jejich pohled padl na ošklivý igelitový sáček od bonbónů. Chlapci na sebe jen mrkli a začali sbírat každičký papírek a nepořádek, co do přírody nepatří. Když odcházeli, Viktor si ještě všiml, že nahoře zůstala jedna PET lahev. Nedalo jim to a vrátili se pro ni. Filip odšroubovál víčko a sešlapl ji. V tu chvíli z ní vyletěl džin. Byl velmi rozzlobený, protože mu Filip zničil domeček. Džin však věděl, že musí každému, kdo ho vysvobodí z lahve, splnit tři přání. Tudíž i Viktorovi a Filipovi.

Viktora napadlo, že tři přání využijí na dobročinné účely, ale to se zase nelíbilo Filipovi, který prohlásil, že džina vypustil on a že na přání má nárok sám. Bratři se začali hádat. Jakmile se začali překřikovat, padala přání sama: Že by byly dobré nové chodníky nebo supermarket, do kterého by to měli blízko i babičky a dědečkové, jak by bylo krásné, kdyby tudy nejezdilo tolik aut, taky ať je více víry v lidech a slušné chování k sobě samým, ať jsou všichni zdraví…

Jak to džin viděl, splnil chlapcům tři přání, která vyslovili jako první, a odletěl daleko do pouště, aniž by si toho Viktor s Filipem všimli.

Od té doby se chlapci už nikdy nehádali. Na Hradci se postavily nové chodníky, máme i supermarket, jedná se o obchvatu obce, lidé snad více věří a mají se raději a kdo ví, jestli tomu džin tak trošku nepomohl.

ilustrace Katka Janečková

JAK NA ZÁMKU STRAŠILO

Jednoho podzimního večera šly nerozlučné kamarádky Anča a Barča na prohlídku zámku. Čekaly na nádvoří na průvodce, byla docela tma a foukal vítr. Vypnul se proud a kamarádky se polekaly. Naštěstí se brzy otevřely dveře a přišel samotný pan kastelán. Ten zkontroloval vstupenky a s krásnou historickou lucernou vešli do první místnosti.

Pan kastelán milým hlasem návštěvnicím vyprávěl o tom, co se na zámku událo, kdo na zámku žil a co se z minulosti dochovalo. Najednou se však zabouchly dveře. Všichni se polekali. Pan kastelán se to snažil vysvětlit tak, že někdo pouze hlasitě zavřel. Když však přišli do další místnosti, blikalo světlo a začaly padat obrazy. Dívky začaly panikařit. Utíkaly do jiné místnosti, která by nebyla tak strašidelná.

Najednou si dívky všimly něčeho zajímavého. Na jednom z obrazů chyběla namalovaná osoba a vzadu chodbou jako by se procházela. Byla to Bílá paní? Kdysi místní vykládali, že zámek má jiné strašidlo. Felixe Lichnovského! Pan kastelán poznal Felixovu milou, paní kněžnu Dorotu Zaháňskou. Vydal se tiše za ní. Kněžna Dorota skutečně vypadala jako Bílá paní. Měla bílé šaty i vysoký špičatý klobouk se závojem. Vznášela se až k zámecké kapli, kde vešla do tajné místnůstky. Tam ukázala na truhlici, která ukrývala obrovský poklad.

Hradecký zámek tak mohl nechat pan kastelán o[ ] zhotovit novou střechu i pořídit mobiliář, který byl vzpomínko[ ]é setkávání Felixe a Doroty. Dorota se vrátila zpět do obrazu [ ]šechny krásně usmívá. A kdo se jí líbí, třeba na něj i nenáp[ ]

ilustrace Karina Haladejová